

Поновлений
Випуск №4
(січ. лют. бер.)
10999 року
Дажбожого

Самобутня Україна Русь

*Наша душа, наша пісня,
Не вмире, не загине.
От де люди наша слава –
Слава України!*

Громада "Оріяна", Spring Glen, NY • P.O.Box 60, Gillette, NJ 07933, USA

Видання Об'єднання Синів і Дочок України (ОСІДУ) РУНВіри
"Ми – Внуки Дажбожі"

*Вітаємо всіх з
весняними святами
Новим Роком
Великоднем Світла
Дажбожого*

Хліборобський Новий Рік	2	Мага Віра України-Руси	12
Великдень Світла Дажбожого	3	Ми, Індоевропа...	13
Засідання Священної Ради Рідновірів в Україні	3	Насінне Авраамове	14
Привітання Учасникам Засідання Священної Ради	5	Скористаймося нагодою бути найбагатшими	15
Т.Шевченко і Л.Українка	6	"Двері, Двері! Звернім вашу увагу!"	17
Рада Довірених	8	Поп і Іван	18
"Пізнай істину і істина освободить"	10	"Мага Віра"	19
Найдавніша Індоевропейська писемність	11		

Хліборобський Новий Рік

Наш давньоукраїнський, духовно-обрядовий календар був обумовлений однією спільною обрядовістю – шануванням Сонця, подателя світла й тепла на землю, що становило одну головну основу життя: рослинного, тваринного, а разом з тим і людського.

Цей хліборобський Новий Рік стрічали в місяці березні, щедрівками, забавами, піснями і мали обряд зустрічі птахів, доказом чого є збережена в народі щедрівка: “Щедрик, щедрик, щедрівочка прилетіла ластівочка”...

Вже в місяці березні наша земля все більше і більше повертається обличчям до Сонця, настають теплі дні, пробуджується Мати-Природа, розвивається білогруда береза і русява верба, прилітають з вирію птахи, починається польова робота – робота хлібороба.

Наші предки – праукраїнці, орії-хлібороби, ще за Мізинсько-Трипільської доби мали повір'я: що Род-Дажбог, Всетворитель всіх світів в місяці березні запліднює Матір-землю новими плодами життя-буття, новими соками життя для рослин, тварин і всіх істот. Вони вірили, що Новий рік несе їм і всім живущим істотам, нові сили, нові надії, нові успіхи, новий урожай хліба, які родить Мати-Земля.

В природі є початок рослинного і пташинного розквіту життя, початок нового хліборобського року, розквіт природи, ім'я цього початку – Весна. Весна красна. Весна – це велика радість. Люди праісторичної доби, весну уявляли в образі молодої, гарної, чарівної дівчини – Богині любові й краси – Лелі-Лади, мовляв вона йде, осяяна сонцем, уквітчена квітами, вітана пташиним співом. Весна, пташиним співом оживає.

Праукраїнський, хліборобський обрядово-обумовлений колодар (календар), був започаткований в розвитку хліборобства і тривав довгі тисячоліття аж до 1721 року н.е. Тільки після програної битви з москалями під Полтавою, московський цар окупаційним наказом запровадив в Україні Юліянський календар і строго заборонив українцям святкувати Новий рік 1-го березня. І ця заборона прийнялась в народі, своє забули, а чужого ненавчилися. Рідного батька вбили, а вітчизну строго карає.

Печерський монах Нестор пишучи “Повість минулих літ” уживав ще дату за Київським літочисленням, пише: “Року 6420 (912) Олег княжив в Києві. Року 6449 (941) пішов Ігор

походом на греків... Отже, Київська держава мала свій календар і своє самобутнє національне літочислення, котрий відповідав духові нашого самобутнього життя, нашій природі, нашій історії і нашому характерові.

Знавці стародавніх знахідок, користуючись модерними технічними апаратами, на основі карбон-14 устійнили, що на просторах України вже більше як двадцять тисяч років існувала на той час найчарівніша на планеті земля, культура і цивілізація, яка ознаменована багатими археологічними знахідками і названа по імені села Мізиня – Мізинською Культурою. Нещодавно археологами України був знайдений керамічний ритуальний посуд-глек двітисячорічної давности в селі Ромашки на Київщині. Наведені риси і квадрати на ньому вказували пори року, свята: Новий рік у Березні – Хліборобський Новий рік, Великдень в день весняного сонцестояння, свято Ярила, Купала і всі інші свята для цілого року до Коляди.

Наша Київська Держава Україна і її володарі Сварог Законодавець, Бож Мученик, Кий Світлоумний, Олег Віщий, Ігор Відважний, Святослав Великий, Ярослав Мудрий, Богдан Хмельницький і Іван Мазепа, святкували новий рік у місяці березні.

Араби, Індуси, Китайці, Жиди, Японці мають свої національні календарі і своє літочислення, які відповідають їхньому духові

Ми українці Внуки Дажбожі, діти Матері-України, діти Мізині й Трипільля розуміємо наших предків вдачу і природно її відчуваємо, духом і тілом сьогодні святкуємо свій рідний духовно-релігійний хліборобський Новий рік. Бажаємо всьому українському народові еднаючої духовної сили і слави, і славне майбутнє святої землі України-Руси.

Слава Дажбогові! Слава Україні! Слава одержимим борцям за Дажбожу віру предків рідних! Бо тільки у своїй державі, своя Правда, Воля, Сила і Життя.

Дажбоже, а всім нам вкупі на землі єдинодуміє подай, і братолюбіє подай! Тоді Україна цілющою водою вмита прокинеться, і “потечуть веселі ріки, а озера кругом гаями поростуть, веселим птаством оживуть”. (Т.Шевченко).

*(Скорочено з Новорічної оповіді
дух. В. Гайдайчука, 1997р., Канада)*

❁❁ Великдень Світла Дажбожого ! ❁❁

Наш Хліборобський народ, живучи в сонячному ритмі своєї землі, кожен новий рік починав з низки великодних свят. У цих святах проявлена містерія спілкування з Богом і з всією Природою. Великдень настає з часу, коли рівновага між днем і ніччю зрушується в сторону збільшення дня. Сонячне світло і тепло пробуджує і обігріває Землю, відроджуються потужні життєтворчі сили.

Ой ти, Сонечко засвіти, засвіти.

Землю, нашу Матінку, пригорни, пригорни!

Безкінечною кількістю вибухів в одну мить по всій землі ідуть перетворення: зерно,

знищуючись перетворюється в стебло, яйце лопає і перетворюється в курча. і т.д.

Ці “вибухи” є результат взаємодії двох початків Жіночого і Чоловічого. Тому на свято

Великодня печуть два роди хліба:

Паска — висока з поливою, навколо обкладається яечками і Баба — низенька, широка і солодка. Ячка розписувалися символами-побажаннями, які мусили допомогти в новому році збільшенню приплоду у всьому. (Можливо звідси взяв початок звичай підписування карток до різних свят, що існує сьогодні).

Зароди, Боже гори й доли!

Гори і долини — наші полонини.

Крім Великодня, що пов'язаний з Воскресінням Світла, на Україні святкують ще й Рахманський Великдень. Згідно з народним повір'ям, десь далеко на сході, за чорними морями живуть праведні, рахмани, що весь вік постять і тільки раз на рік, на Великдень, їдять скаралуцу з яєць. Рахманський

Великдень святкують аж тоді, коли скаралуца, кинена в річку, допливе до країни рахманів. З цієї причини люди кидають скаралуцу з писанок і крашанок у воду. Подекуди, як, наприклад, на Гуцульщині, називають навіть кількість рахманів, а саме дванадцять, та подають час, коли настає “Рахманський Великдень”, а саме 25 днів після Великодня Світла. Тоді то, на Рахманський Великдень, ламають і ріжуть перед сходом сонця березові галузки, як цілющий засіб від усякої непередбаченої пошкоди тіла, чи недуг у кістках.

Від легенди про рахманів залишилися в устах народу по нинішній день приповідки, звороти чи окремі слова. Так, наприклад: “Постимо як рахмани” на означення строгого посту. Про людину побожну, чесну й добру говориться: “Це не чоловік, а якийсь рахманин” і ін. Та найбільш поширене, зокрема в українській поезії, народне слово “рахманний”, що його дуже часто не розуміють і ставлять не у властивому значенні; воно означає лагідний, добрий, милосердний, сумирний.

Цікаво відмітити, що “Рахманський Великдень” відомий тільки в Україні. Самі слова “рахман”, “рахманний” поширилися з української мови на інші, як наприклад, на польську, білоруську й російську. Назва індійського жерця брагман, що про них відомо в Україні має той же самий корінь. Рахман - рагман - брагман.

Багато хто з науковців твердить, що слово “паска” походить від жидівського “песовер”. Але кожен може впевнитись, читаючи християнську Біблію, що зовсім нічого спільного немає, ні в обряді, ні в понятті. У “Мага Вірі” читаємо: “Справді “паска” і “маззот” староханаанські свята хліборобські. Їх позичили жиди, які прийшли до Ханаану і вміло пристосували до інтересів свого життя і богорозуміння.” (стор.1166)

Засідання Священної Ради Рідновірів в Україні

5-6 грудня в Києві відбулось чергове засідання Священної Ради ОСІДУ (Об'єднання Синів і Дочок України) Рідної Української Національної Віри. Члени Священної Ради та запрошені заслухали звіт-доповідь голови ОСІДУ р-т Богдана Островського. Також р-т Островський був переобраний головою ОСІДУ РУНВіри в Україні.

В обговоренні доповіді та співповіді взяли участь український письменник Сергій Плачинда, голова громади “Сармати” з міста Димитрова Донецької області Владислав Козачок, священник із Закарпаття Олекса

Борець, священник із Кам'янця-Подільського Мирослав Фаренюк, учений-історик Юрій Шилов, голова громади “Дажбожа” міста Києва Ярослав Бабиць, голова громади з міста Харкова Богуслава Овід, голова президії Вінницької обласної ради громадського об'єднання “Благо України” Анатолій Махлай, священник із Луцька Світомир Наумов, представник сповідників вчення Володимира Шаяна Вололюб Добжанський, голова Спільки кобзарів України Володимир Горбатюк, священник з Вінниці Олег Безверхий, член Священної Ради Станіслав Родюк (м.Київ), священник із Січеслава

Любомир Жижченко, голова Львівської громади "Берегиня" Роман Пиж та інші рідновіри і прихильники РУНВіри. На засіданні була присутня голова громади Рідної Віри українських язичників, редактор часопису "Сварог" Галина Лозко, яка вже двічі була делегатом Світового конгресу етнічних релігій. (На останньому, який відбувся у Литві 23 червня 1998 року, була прийнята спільна Декларація.)

На засіданні були присутні представники 24-х громад, дві з яких новоприйняті. Священна Рада зареєструвала дві нові громади – ім.Ів.Котляревського (м.Полтава) і "Заграва" (м.Вінниця). На перерві було виконано маленький концерт.

Було утворено Раду Довічених осіб, які будуть опікуватись майном і рахунками ОСІДУ

Промова голови ОСІДУ в Україні р-т Б.Островського (р-т С.Щербина, р-т Б.Островський, р-т П.Рубан)

Письменник С.Плачинда

Голова спілки кобзарів В.Горбатюк

Історик Ю.Шилів, активна діячка РУНВіри М.Рубан

Музичний супровід: родина Бутів

свщ. О.Безверхий, Вінниця

Привітання

учасникам засідання Священної Ради ОСІДУ РУНВіри.

Священна Рада ОСІДУ РУНВіри при Святині “Оріяна” в Америці і Священна Рада громади РУНВіри ім. Лесі Українки в Канаді шлють своє найщиріше вітання побратимам і посестрам – учасникам чергового засідання Священної Ради ОСІДУ РУНВіри на Україні, в Києві, а також Голові Священної Ради Рунтатові Богдану Островському.

Бажаємо всім вам злагоди, терпимості і мудрості у вирішенні задач розвитку Рідної Української Національної Віри, відродженої Учителем Л. Силенком. Віримо, що з Божою допомогою прийде час, коли всі Громади і всі течії Рідної Віри вільно об'єднаються в одну могутню ріку Української Духовності.

Тільки на засадах повної волі, повного самоосвідомлення Українського народу і, очевидно, не так швидко, як хотілось би, створиться всесвітнє об'єднання сповідників Світлої Віри України-Руси. Ніхто нікому не може нав'язувати свою думку відносно Рідного Богорозуміння, способу проведення Богослужень, чи правильності назв. Наша віра – є віра Світла і всяке насильство її тільки нищить. Бо насильство духовне, гірше ніж фізичне. Заклики до створення Комуністичної України, Християнської України чи Дажбожої України небезпечні тим, що творять духовний диктат – тобто, панування однієї Ідеї, визнання її безпомилковості. “Де одна віра – одна неволя”. Так писав наш мудрий прародитель Ор до своєї сестри пані Кози, приблизно три тисячі років тому.

Ми є одна велика Українська Родина, тому і називаємо один одного побратим і посестра, і на таке поняття опираючись, творимо наші взаємовідносини. На таку велику (50 млн.) націю, нас – сповідників Рідної духовності, ще так мало, а непорозумінь вже так багато. Добре було б, щоб кожна громада на Україні сприяла створенню нових громад. В змаганні розвивається думка і поліпшується якість роботи. Спільна дія: спільне свято, спільна праця, спільна молитва більше еднають ніж будь-які закони, бо Рідне Богорозуміння мусить стати їх основою, а не навпаки.

Ідея створення в Україні Всесвітнього Координаційного Центру РУНВіри добра, і для цього треба провести спеціальне засідання, на яке будуть запрошені всі хто підтримує її. Вважаємо, що спершу такий центр мусить бути створено для України. Як тіло складається з менших частин, а ті ще з менших, так і будова організаційна твориться поступово, від низу до верху, від малого до великого. Спершу, треба нам самим навчитись терпимо і з повагою ставитись один до одного. (“Поводьтесь з іншими так, як Ви б хотіли, щоб поводитись з Вами” – говорить народна мудрість.)

Задля пробудження в душі українця почуття любові, добра, правди і волі ми стали на боротьбу з “мороком” наших душ: зі злом і ненавистю, насильством і брехливістю та іншими пороками душі української людини. Ми стали на шлях відродження всіх тих якостей, що творять Світло Душі, ми ще в пошуках загублених скарбів народного Духу нашої Землі і вже в надхненні творити нові, достойніші, досі незнанні форми співіснування людей і націй.

З любові до своєї Батьківщини, з бажання дії, самопожертви твориться Духовний Світ України! І не шукаймо собі ворогів серед інакшесдумаючих, і не творім поміж собою, опановуймо самих себе і хай Бог нам допоможе в цьому!

Просимо вибачити нас, якщо якимсь необережним словом кого-небудь образили. Ми всі вболіваємо за вас і за нашу спільну справу, і від усього серця бажаємо вам успіхів.

Слава Дажбогу! Слава Україні-Русі!

*Священна Рада ОСІДУ РУНВіри
при Святині Матері України на “Оріяні”*

ТАРАС ШЕВЧЕНКО

(1814 - 1861)

**І мертвим,
і живим,
і ненарожденним**

Доборолась Україна
До самого краю.
Гірше ляха свої діти
її розпинають.
Замість пива праведную
Кров із ребер точать.
Просвітити, кажуть, хочуть
Материні очі
Современними огнями.
Повести за віком,
За німцями, недоріку,
Сліплю каліку.
Добре, ведіть, показуйте,
Нехай стара мати
Навчається, як дітей тих
Нових доглядати.
Покажіть!.. за науку,
Не турбуйтеся, буде
Материна добра плата.
Розпадеться луда
На очах ваших неситих,
Побачите славу,
Живу славу дідів своїх
І батьків лукавих.
Не дуріте самі себе,
Учітесь, читайте,
І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь.
Бо хто матір забуває,
Того Бог карає,
Того діти цураються,
В хату не пускають.
Чужі люди проганяють,
І немає злomu
На всій землі безконечній
Веселого дому.
Я ридаю, як згадаю
Діла незабуті
Дідів наших. Тяжкі діла!
Якби їх забути,
Я оддав би веселого
Віку половину.

14 декабря 1845
Вьюница

ЛЕСЯ УКРАЇНКА

(1871 - 1913)

Справжнє ім'я Лариса Косач Квітка. Вона народилася 25 лютого 1871 р. в м. Звягелі, на Волині. Батько – Петро Косач був відомим громадським діячем і високоосвіченою людиною. Її мати – Ольга з Драгоманових (Косач) була також відомою діячкою і письменницею, що писала під прибраним ім'ям Олени Пчілки. Під доглядом матері Леся здобула всесторонню освіту. Ольга Косач звертала пильну увагу на те, щоб її діти виховувались в українському національному дусі й говорили між собою по-українському.

Крім рідної, української, Леся вивчала також чужі мови та літератури (в пізнішому віці Леся знала 11 мов), студіювала історію України та світову історію, філософію, історію культури та релігії. Вона була освіченою людиною, хоч не ходила до школи.

Свої перші літературні твори Леся почала писати в дуже ранній молодості. Свій перший вірш “Надія” написала, коли їй було всього 12 років. Перша збірка Лесиних поезій “На крилах пісень” появилася друком в 1892р. Від того часу Леся опинилася в осередку українського літературного життя.

Ще в дитинстві Леся захворіла на туберкульоз. Вона постійно перебувала під лікарською опікою, виїздила закордон до Відня й Берліну, де піддалась операції, і нераз цілими місяцями мусіла лежати в ліжку. З кожним роком збільшувались терпіння, які одначе не зломали її душевно. Серед найтяжчих хвилин вона написала свої найкращі твори. Тоді, коли Леся була на вершинах своєї творчості, прийшла неблаганна смерть. Вона забрала найбільшу українську поетку 1 серпня 1913р. в Сурамі на Кавказі. Тіло Лесі перевезли до Києва, де й похоронили.

*Чи довго ще, о Дажбоже, чи довго
Ми будемо блукати й шукати
Рідного краю на своїй землі?*

*Який ми гріх вчинили проти Духа,
Що він зламав свій заповіт великий
Той, взятий з бою волі заповіт?*

*Так доверши ж до краю тую зраду,
Розбий, розсій нас геть по цілм світі
Тоді либонь, журба по ріднім краю
Навчить нас, де, і як, його шукать.*

*Тоді покаже батько своему сину
На срібне мариво у далині і скаже:
“Он земля твого народу!
Борись і здобувай батьківщини,*

*Бо прийдеться загинуть у вигнанні
Чужою-чуженицею в неславі”.
І може дасть нам заповіт новий
І Дух нові напише нам скрижалі...*

Леся Українка

Многая Літа в день 86-ліття Миролюби Черепахи

Радісна подія відбулась в родині визнавців РУНВіри при Святині Матері України. Мамі, бабусі та прабабусі Миролюбі М. Черепасі було відзначено 86-ліття. Дочки, син, невістка і зяті та багато внуків і правнуків проспівали “Многая Літа”.

Самобутня Україна-Русь прилучається і бажає посестрі МНОГАЯ ЛІТА та Слава Дажбогу.

Вона ніколи не забуває і турбується Святиною – чи хтось доглядає її. І щомісяця дає маленьку пожертву з своєї пенсії на Святиню, каже: Вона така ж самотня, як і я залишилась.

ВідредактораСУР:

Я на власному досвіді переконався в доброті та жертвовності бабусі Черепахи. За одинадцять років мого знайомства з нею, від того часу, коли я ще дитиною прибув на “Оріяну”, при кожній зустрічі вона завжди мала для мене невеличкий дарунок. Від щирого серця дякую за вашу доброту і тепле ставлення.

**БажаюВам
МНОГАЯЛІТА!**

Весільна Радісна Подія

відбулась
27 червня, 1998 року
в замку Зейст, біля Амстердаму в Голандії

Лада Леся Рослицька-Черепаха

та

Бертіль Юрген Всенстра

повінчались

Обряд провів р-т Б. Свириденко в дусі Рідної Української Національної Віри. Лада Леся є донькою Галі Черепахи, та внучка Миролюби Черепахи.

Рада Довірених

22 листопада, 1998 року відбулися чергові збори Ради Довірених станиці "Оріяна". На цих зборах проводилися вибори на діяльні посади членів Ради Довірених. Було прийнято рішення залишити попередньо обраних членів на їх відповідних посадах:

р-т Святослав Гулак – президент
Тарас Лозовий – заступник президента
Галина Кияшко – скарбник
Горислав Рубан – писар
Лукерія Фенько – член
р-т Боголюб Свириденко – член
Ярослав Свириденко – член
Милася Король – член
Люда Лозова – член

10 листопада, 1996 відбулись загальні збори членів станиці "Оріяна", де було прийняте рішення поновити роботу Ради Довірених та поповнити її членський склад; бо деякі члени вже були відійшли до Царства Духу Предків наших. Вибори керівників було проведено на других особливих зборах Ради Довірених, які відбулися 30 листопада, 1996 року. Про це не було повідомлено раніше, тому що робота видавничого відділу ОСІДУ РУНВіри ще не була налагоджена.

Рада Довірених складається з дев'яти членів і відповідає за майно та фінанси ОСІДУ РУНВіри в Америці. Ця рада була заснована в 1973 році під очоленням р-т Миролюба Лозового.

Молитва перед зборами Ради Довірених
(р-т Б.Свириденко, голова р-т С.Гулак,
писар Г.Рубан, М.Скорина)

Під час зборів Ради Довірених
(р-т Б.Свириденко, р-т С.Гулак, Г.Рубан, Л.Лозова, Г.Кияшко,
П.Волинець, Т.Лозовий, Я.Свириденко, р-м С.Свириденко)

Праця коло Святині "Оріяна"
(Ф.Мур, С.Гулак, Дж.Керн)

**На початку року
двадні трудились біля Святині "Оріяна"
р-т Б.Свириденко, поб. Т.Лозовий
і р-т С.Гулак.**

Праця коло Святині "Оріяна"
(р-т С.Гулак)

35 ДАЖБОГ

ДВОТИЖНЕВИК
Л Ї В І В 28. ІІ. 1935. 1

Із лютим ц. р. починаємо видавати „Дажбога“ вже, як двотижневика присвяченого літературно-мистецьким і громадським справам.

Розводиться широко з цього приводу не станемо. Нашим завданням буде згуртувати коло журналу людей близьких нам думкою і змаганням, допомогти виявитися молодим і свіжим силам, що наростають в трудний, протез великий час нашої суворой дійсності і стати трибуною націоналістичного слова й думки.

В літературі й мистецтві вітатимемо радо все, що сприяє розвитку й розростові національної творчости й культури, збагачує й оформлює духа нації й допомагає витворенню й вихованню нового активного типу українця. Поборювати будемо всі прояви розкладу, занепаду і зневіри в національному життю, звідкіля вони не виходили б.

Хочемо й будемо держати руку на живчику громадського життя. Не признаємо літератури й мистецтва відірваних від усіх пекучих проблем і змагань сучасности. Водночас нав'язувати будемо до традиції, до всіх живих і завжди актуальних питань минулого.

Шлях до нас знайдуть усі, що своє життя і творчість поставили на службу націоналістичній ідеї, що молоді духом, поривом і змаганням.

„Мистецтво мови чи мистецтво слова без обрива нового світу, без нагайности нашого часу, без гостроти, твердості й духовности — це пуста іграшка“.

альфред деВлін

КРУТИ

Гуде від гасел, слів, нарад,
Занархізована Вкраїна,
Московський політичний чад,
Ес-ери ширять по країні...

Ім сниться спільний „казанок“
З соц-федеральною „похльобкой“
Мордві, Зиряї і мері блок,
З „хахлами“ і з кашапом Стюпкой.

Тимчасом, як в часи Руїни,
Кашапи сунуть вже з півночі
І лапоть знов козацькі спини
Толочить... Знов плюють нам в очі...

Скипіло образою серце юнацьке
І триста із криших, найкращих пішло,
Згадавши за предків, за славу ко-
(защку)
Загиджене місто і темне село...

Пішли і понесли у жертву державі
Всю радість юнацтва, кохання та кров
І сльезом дивним в кривавій заграві
Ненависть зайнялась, заблисла лкбові...

Хай з півночі сунуть кашапські палки,
Мов орди монголів, мов гунів стада,
Хай грозить їм привид далекої Калки,
Когорта завзяття горить молада!

Назустріч шість тисяч нападків Андрія,
Від жаху застигли лани біля Круті
Бо триста, лиш триста (хоч світить їм мрія)
Замерли у лаві залізній і... ждуть...

Бій бачив лиш Крутів будинок ни-
(зенький)
Залаяні села, жінці поля...
Шість тисяч і — триста! Страшні ті
(обценьки)
І жертву прийняла козацька земля!..

Та прийде пора: знов заграють гармати
Іх гоїни могутній вітри понесуть...
В дні бою і слави, в дні помсти-відплати,
Порвемо мільйони легендою Круті!

дажбожич

Дажбоженаш!

Благаєм Тебе, Дажбоже,
за нашу Рідну Україну.
Розбуди і Освіти Народ наш
— Окрадений, Оскорблений
Чужо-вір'ям греко-
латинської і большевицької
догми неволі. При об'єднанню
Рідної Української
Національної Віри — Слава
Тобі Дажбоже, Україні
Слава!

молитву склав
Петро Коваль (84 р.)
Бафало, Н.-Й. США

Цей журнал випускався
починаючи з 1932 року у
Львові, під окупацією
Польщі, українськими
націоналістами.

Лев. Т. Орлигора

ПІСНЯ ПРО ГЕРОЯ

(присвячено Тарасові Чупринці)

На могилі в степу росте жито,
Колосок з колоском розмовля,
Що героя, звитяжця, убито,
Що в скорботі козацька земля.

На могилі в степу росте жито,
У Карпатах могутні дуби...
Ні, героя-звитяжця, не вбито,
Він живий у вогнях боротьби!

На могилі в степу росте жито,
Стовогнями палають маки...
Нашу землю набоями зрито,
Наші славою вкриті віки.

На могилі в степу росте жито,
І барвінок, і слава й любов...
Не даремно, о, ні, там проліто
За страждальний народ святу кров!

“Золоті Ворота”, 1962

“Пізнай істину і істина освободить тебе”

(Біблія, Новий завіт, Іван гл.8, п.32)

Християнська віра в Європейських країнах згоріла на вогнищі інквізиції. Західний світ обудився від летаргії і пішов шляхом науки і розуму. Секти, які виникли, тільки пристосовувались до потреб держави.

Багато хто говорить, що наш народ не вірить у Бога, бо комуна поробила нас атеїстами. Це не так. На наших землях влада боролась проти християнської релігії тільки тому, що ця релігія ще досить міцно сиділа в нас, як та хвороба. Ще й по-сьогодні можна зустріти українців, які вірять у різні християнські чудеса, та “явлення”. Чекають коли прийде “Армагедон” і натхненно моляться до Ісуса. І домолились. Він вже прийшов – омертвілі душі і коротка пам’ять! Якого ще страшнішого “Армагедона” нам чекати?!

Християнська Біблія і церкви кажуть нам, що ми “раби Божі”. А наш пророк Т.Шевченко пише:

І Візантійський Саваот одурить,
Не одурить Бог
Карать і милувать не буде, –
Ми **нераби** його,
Ми *Люди...*

Де тут Істина Божа? Спитайте у свого серця.

Ми, сповідники Рідної Віри, не беремось когось переконувати у нашій правоті. Ми хочемо, щоб люди самі все добре обдумавши, прийшли до Божої Істини.

Ціль всіх існуючих релігій це панування над душею людини, панування над скарбом даним людині від Бога. Жодна ідея не може бути абсолютною істиною, бо тільки Бог є абсолютною Істиною, а ми на шляху її пізнання. Бог наділив нас Розумом і Волею і прекрасною Землею. Що ще більше міг би Він дати нам? Ми маємо все необхідне, щоб вивчати вічні Божі

закони.

Хіба до християнства ми були такі дикі і відсталі, нездалі ні до чого? Хіба християнство навчило нас любити? Навіть тварина любить свою дитину, не знаючи християнської науки.

Християнська віра як зозульчине яечко в гнізді пташки. Українці сьогодні є та пташка, яка не розгледіла, що її рідних діток викинуто, а годує вона чужу нахабу. Читайте книгу Природи, бо то Божа книга.

Останнім часом, з легкої руки Ватикану, на Україні виникло багато різних духовних академій, що готують капелянів (священник у війську). Ці академії слізно випрошують грошової допомоги від українців. А що ж той священник буде проповідувати воїнам України: “люби ворога свого”, чи може як підставляти свій “писок”, щоб по ньому били, і таким чином мати нагоду дуже швидко дістатися до жидівського раю, на лоно Абрагама і Сари? Яка держава потребує таку армію?

У газеті “Свобода” на сторінці де вшановується пам’ять спочилих українців читаємо: “Похоронні відправи відбудуться... в катедрі **Непорочного Зачаття** Пречистої Діви Марії при Franklin вулиці, а відтак на цвинтарі Святої Марії на Fox Chase, Pa.” Вчитайтесь добре, йдеться не про Медичну Академію.

Хто вгадає, кому належить Греко-Католицька-Православна-Карпато-Руська церква Східного Обряду? Вгадали! Українцям.

Тому сьогодні ми й не можемо розібратись, чому Фіму Звягільського, за те що пограбував державу, обрали у Верховну Раду, а Павла Лазаренка викидають з тієї ж таки Верховної Ради і тягнуть до суду? Чи то замало взяв, чи не туди відніс?

Люби ворога свого...

Священник звертається до свого прихожанина:

– Скільки разів я Вам, Миколо говорив, що горілка то наш найстрашніший ворог, а Ви не хочете слухати!

Микола:

– Та воно то ніби й так, але ж Ви на минулій проповіді, цілу годину говорили, що треба любити ворога свого?...

Найдавніша Індоарійська Писемність

з території України

З моменту відкриття та перекладу на західні мови священних індо-іранських текстів Авести та Рігведи пройшло близько 200 років. Про час та місце складання як самих текстів, так і давніх їх міфологічних систем до нашого часу не припиняються наукові дискусії. Основним зашлутаним питанням як в індоіранській, так і в індоєвропейській проблематиці в цілому, є питання про визначення їх прабатьківщини. З цього приводу написана достатня кількість наукових праць, але у вирішенні цієї проблеми дослідники згоди ще не дійшли.

Не торкаючись проблеми походження індоєвропейців в цілому, ми звернемося до питання про виявлення тієї території, на якій могло здійснюватись відокремлення від індоєвропейського масиву його індоарійської гілки. Виявлення цієї території органічно пов'язане з тим регіоном, де були складені та певний час зберігались в усній традиції найдавніші тексти ведійських та авестійських релігійних гімнів. Потім, уже після розпаду індоіранської єдності на індоарійців та давньоіранців, ці тексти разом з відповідними міфологічними системами були перенесені з території їх спільної прабатьківщини до Індії та Ірану.

Виходячи з того, що індоарійські племена з'являються в Індії в середині II тис. до н.е., а мовні сліди перебування арійів на території Малої та Передньої Азії простежуються в першій половині II тис. до н.е., а також враховуючи значний часовий період потрібний для здійснення міграційних процесів, складання священних індоіранських гімнів на території спільної прабатьківщини, на наш погляд, необхідно віднести до межі III - II тис. до н.е. А саме становлення основних міфологічних систем проходило значно раніше, десь в III тис. до н.е. Оскільки однією з основних гіпотез про походження індоєвропейців є та, що локалізує їх прабатьківщину на території України, а складання основних міфологічних сюжетів індоіранців відноситься до III тис. до н.е., ми спробували знайти залишки "індоіранського сліду" в бронзовому віці України.

На цей час складно казати про можливість запису релігійних формул в середовищі ямно-катакомбного періоду, подібні джерела поки ще не знайдені. Можливо їх відсутність пов'язана з деякими видами табу на візуальну фіксацію

священних текстів, або з поганою збереженістю матеріалів, на які вони були нанесені. Проте деякі дослідники дійшли висновку, що катакомбне населення мало певну систему абстрактних символів, яка явилась підосновою аналогічної зрубної системи.

Дослідники вже неодноразово звертали увагу на сюжетні малюнки зрубних горщиків, та припущення, що подібні піктограми можуть бути основою найдавнішої індоарійської писемності висловлено ще не було. Виходячи з підстави про складання індоіранської спільності на території України в мідно-бронзовому віці, а також враховуючи (по ведійським та авестійським текстам) досить високий рівень розвитку літературно-міфологічних традицій цього періоду, ми прийшли до висновку про наявність писемної системи в культурах бронзового віку України. Наші пошуки увінчались успіхом: в матеріалах пізньобронзового віку України було знайдено зафіксовану релігійно-обрядову формулу, нанесену на горщик зрубної культури. Він був наведений в одній із публікацій минулих років (див. мал.).

Проведений нами порівняльний аналіз санскритської писемності та знаків, зображених на горщику, дав підставу вважати, що напис на ньому зроблено найдавнішою в світі прасанскритською писемністю. Зміст його може нести в собі формулу-звертання до особи потойбічного світу (пращур, божество) з проханням проявити підтримку померлому співплеменнику в загробному житті: "Зверни своє благородне заступництво на того, що поспішає".

Ця система писемності, основа якої була закладена ще в ямно-катакомбний період як і самі міфологічні тексти наприкінці III - початку II тис. до н.е. і була принесена в Індію та Азію з території України. Частина пізньокатакомбного населення, яка лишилась на півдні Східної Європи після відтоку основної маси племен, поступово втратила до цього часу рухливу форму скотарського господарства і послугувала тим фундаментом, на якому виникла нова археологічна культура багатопружкової кераміки (або бабинська). Міфологічні індоіранські мотиви, як і сама система писемності через бабинську культуру передалась в зрубну культуру, в складанні якої бабинські племена прийняли значну участь.

(З книги "Соматичні Культри бронзового віку півдня Східної Європи", В. Кульбака, В. Качур, стор. 49-50)

хва тїа о-рїа чї-кша-на та-ку-ї

"зверни своє благородне заступництво на того, що поспішає"

Мага Віра України-Руси

Найбільш спірними є події XVII - XVIII віків, котрі дають ключ до всіх пізніших подій східнослов'янської історії. Погляньмо, як вони виглядають у викланні Лева Силенка.

Богдану Хмельницькому, в результаті національно-визвольної війни України (Руси) проти польсько-литовсько-жидівського гніту, вдалось у 1654 році об'єднати Малу (тобто корінну), Червону (західноукраїнську), Білу і Велику (тобто великокняжу, Московську) Русь (див. публікацію Ю.Ш. в п'ятому виданні "Наследия Предков", 1998). Починаючи в 1648 року цю війну, майбутній гетьман спочатку розраховував на верховну підтримку царя у Об'єднанні – враховуючи при цьому необхідність звільнення самої Московії з-під польської залежності від часів Годунова і Шуйського. Добиваючись для України незалежності в умовах невизначеності царя проявить військову підтримку, Богдан Хмельницький був змушений входити в союзи з Кримом і Турцією, а пізніше й з Швецією – турбуючись при цьому не тільки за їх допомогу проти Польщі, а й за недопущення об'єднання цих чотирьох країн проти України. Коли на Переяславській Раді московські послы відмовились дати клятву за государя непорушності рівноправного союзу Великої і Малої Руси, а договір прийшлося приймати без царського підпису – то гетьман розсердився і пішов на таку ненадійну односторонню тільки з дипломатичних міркувань, запобігаючи можливість союзу Московії з Польщею. З запізненням, але останній вдалося переконати царя можливістю отримання польської корони. А щодо великоросів, то користуючись відсутністю договірних відповідальностей перед малоросійським народом, вони почали дивитися на нього як на царського підданого і розмірковувати його законне право на самовизначення як "измену государю и православию".

Тим часом царь майже без змін прийняв ті умови Об'єднання, які були просунуті гетьманом на Переяславській Раді. Єдиною поправкою насправді була вимога до Хмельницького і його наступників не проводити без відома самодержця дипломатичних переговорів. Спираючись на дану поправку, царські послы стали вимагати від вмираючого гетьмана, щоб той перервав зв'язки зі шведським королем, ворогом Польщі. Котра, звільнившись від Швеції, обдурила – як і передбачав Хмельницький – надії самодержця відносно обіцяної польської корони і продовжила попередньо перерваний натиск на Україну.

До от такої давнішньої біди добавилась нова: Великоросія почала упроваджувати кріпацтво в Малоросії, що було невідомим їй до Об'єднання. Новий гетьман Іван Виговський був змушений звернутися за підтримкою до бувших союзників: Криму, Турції, Швеції. Спираючись на ці союзи, українське козацтво взялось звільнити закріпачену територію від царських військ. Вимушено почавши військові дії довелось усвідомити, що одне діло воювати проти поляків-католиків, а зовсім інше – проти росіян-одновірців, всеціло підтримуємих церковною патріархією. Анатема, прислідуюча українців від цього моменту і до закінчення російсько-шведської війни, виявилась набагато страшнішою і дійсною за любі нашестя, роздиравших корінну Русь з часів хана Батия.

Те що Московська Русь по власному зразку почала закріпачувати прямих наслідників Київської Руси – то ще пів біди. Біда в тому, що після Андрусовського миру 1667 року царь визначив себе вправі віддати Польщі основну частину Малоросії – Правобережну Україну; віддати навіть не порадившись з гетьманом. Через рік після цього в Гадячі зібралась старшина українського козацтва і постановила: від односторонньо підписаного Хмельницьким союзу з Московитією відмовитись і запропонувати їй вивести свої війська з України – здатні лише пригнічувати, а не підтримувати єдиновірно-братський нарід; у випадку невиконання пропозиції об'явити війну. Нажаль довелось об'являти...

Україні традиційно допомагали тільки татари і турки – постійно поєднуючи свої бойові дії проти поляків і росіян з грабівкою українців. А тим приходилось терпіти, аби огидні "союзники" не зрадили, спокусившись обіцянками Польщі. Що до переговорів зі Швецією то була досягнена домовленість про признание Війська Запорізького і земель під його керівництвом як вільної країни і народу нікому не підданого. Цей договір Швецією ні в чому не зобов'язував, але був для України хоч якоюсь противагою зневажених самодержавством положень Переяславської Ради.

Московське царство, намагаючись зберегти Україну у своєму складі, спиралось не так на військо як на церкву. В 1686 році константинопольському патріарху, що бідував під турецьким гнетом, було послано 120 соболів і 2000 рублів з проханням перенести Руську Патріархію із Києва до Москви, – що й було зроблено. В тому ж році самодержавство за

146,000 рублів викупило від поляків Київ, “мать городов руских”. Після цього Московитія рахувала себе наслідницею Руси і почала офіційно називатись Росією. Її влада над Україною була закріплена в наступному році... поразкою воеводи Василя Голицина в поході проти Кримської орди: винним за катастрофу князь об’явив гетьмана Самойловича, котрий наче б то невчасно приказав козакам запалити степ. І він, незважаючи на його вірність, був засланий на загибель в Сибір. З того часу й повелось: “*хохли-зрадники*” і т.п.; подібно майбутніх “*врагов народа*” (МВ 26:616-619).

Будучи вибраний гетьманом Лівобережної (“російської”) України замість скинутого Самойловича, високоосвічений Іван Мазепа реально оцінював стан справ. Прибувши до Москви для затвердження, він вгадав про оцарення молодого Петра I і підтримав його в боротьбі проти Софії. Через це царь йому довго довіряв, незважаючи на постійні доноси. Тим часом гетьман Мазепа тайно шукав можливості послужити своїй вітчизні. Можливість така виникла, коли йому було 70 років – і не про яку кар’єру він вже не думав.

Сприятливий випадок випав у традиційному для України руслі, розробленому ще Богданом Хмельницьким. Так що звинувачувати Івана Мазепу в “надзвичайній підступності” неможна.

Протягом Російсько-шведської війни гетьману Мазепі вдалось об’єднати Лівобережну і Правобережну Україну. Але царь Петро дав наказ повернути останню Польщі – щоб ублажить її і відвернути тим самим від союзу з Швецією. Войнаровському (племіннику Мазепи) було наказано палити Україну, лишаячи попіл наступаючим шведам. За небажання виконати даний наказ царь велів відрубати Войнаровському голову... Після цього в жовтні 1708 року Мазепа зустрівся з

шведським королем і домовився з ним про спільні дії проти Росії і Польщі.

Дізнавшись про зраду (а насправді – про прагнення гетьмана звільнити свою Вітчизну від іноземного гнету), князь Меншиков оточив українську столицю Батурин, завдяки зрадникам взяв – і вирізав все населення, не милуючи жінок, стариків і дітей. Так само зробив полковник Яковлев з містечками Келебердою і Переволочною. Ці звірства освячувались православною церквою як божа кара за зраду клятви; а на мазепинців насилали анатему, піддавали нелюдським питкам і ховали разом з падаллю. Дивно те, що справедливо неполюбивши за це все “москалів”, українці більше недолюбливали і призирали дуже ввічливих шведів – за їх протестанство, недотримання християнських постів і т.п. Таким чином, православне віросповідання з його проповіддю нерівного братства великоросів і малоросів до початку XVIII століття вже пустило настільки глибоке коріння, що боротьба українського козацтва за незалежність країни стала безнадійною.

Не допомогли і заклики Мазепи до народу, в котрих напередодні Полтавської битви говорилось про підписання з королем маніфеста про те, що “*Україна обох сторін Дніпра з військом Запорізьким і народом малоросійським повинна бути вічно вільна від будь якого чужого володарювання*”. За бунтівним гетьманом на битву під Полтавою пішло не більше тисячі козаків; решта побоялись церковного прокляття за відступництво від Росії. А головне – народ втомився від безкінечних війн, зник до думки про залежний вхід в склад Російської імперії і згодився прийняти кріпатство (МВ 26:620-664)...

(продовження в наступному числі)

Н.Р.

Ми, Індоевропа...

Сьогодні українці носяться з своєю індоевропейською цивілізацією, як дурні з писаною торбою. А реальність показує нам, що в даний час наші найближчі брати є чорні.

Перші раби були з нашої землі, від чого і назва в англійській мові “slave”, що “по-нашому” слов’янин, а “по-їхньому” – раб. Так само з’явилися і чорні раби, в основному завдяки старанням християнської церкви.

Сьогодні серед чорних найбільше безробітних, бездомних і хворих. Для чорних будуються горілчані крамниці, для них процвітає наркобізнес, у них проституція і бандитизм і в них же найбільше різного напрямку християнських церков. І завдяки цим

інституціям вони нищать один одного.

Чи не пізнають українці самі себе? Теж саме безробіття, той самий стан душевної нерівноваги, наркобізнес, горілка, проституція і бандитизм, і найбільша кількість християнських церков. І сьогодні, спритні ділки “індоевропейської – білої раси”, або, як в Америці кажуть: “свинячої раси”, торгують нашими дівчатами, в неменшій кількості ніж чорними.

Носимось з славою наших прадідів гордих і вільних землеробів, а самі, давно вже невольні і не землероби і не діти Божі, – а раби Божі; то яке моральне право ми маєм називати себе Оріями?! Тільки тоді ми станемо ними, коли

піднесемося до величі їхнього незалежного духу, коли зуміємо навести порядок в рідній землі, і не будемо простягати руку до розвинутих і процвітаючих країн, а навпаки, навчимося самі допомагати іншим.

Часто чуємо тут, в Америці, в середовищі українців, зневажливо-чванливе кивання в бік темношкірих – африканів, мовляв, що ці чорні просто жити нам не дають.

Є багато зацікавлених в тому, щоб сіяти міжрасову ворожнечу. Але запитаймо самі себе, українці, хто прийшов руйнувати наші землі? Хто продавав і продає наших жінок і дітей у порнобізнес, хто руйнує нашу самобутню культуру і замінює її інтернаціональною; в якій рідного немає нічого? Чорні? Чи жовті? Чи білі?

Прийшли ті ж самі, що прийшли й до Африки і зруйнували цю багату і квітучу країну з її красивою у своїй самобутності культурою, а людей звели до рівня худоби. І потім їдуть туди з “християнським милосердям” закликаючи допомогти нещасним. Сердобольні запаморочені християни сиплють гроші, від яких тільки невеличка частка потрапляє до бідаків.

Чи ж не та сама історія з Українським Чорнобилем – з українською землею? Українці, ще раз запитаймо самі себе: “Хто нас нищить, хто наш ворог”.

Багато хто стукає себе в груди і повторює: “То моя вина...” А вина наша тільки в тому, що ми не навчилися відрізняти Зло від Добра; рідне від чужого. Правду Українцю підкаже його українське серце і мозок, а не чужинецькі церкви, партії чи закордонні “доброзичливці”. Правду принесе рідне Богорозуміння. Але таке Богорозуміння мусимо самі виплекати в наших серцях і передати нашим дітям. Щоб здолати хворобу тіла необхідне бажання бути здоровим, – так само і з хворобою душі.

Наведемо один приклад:

В книзі “The Other Holocaust” – “Інший Голокост” (стор.55), Богдана Витвицького, читаємо:

Найбрутальніший серед нацистів Ерих Кох, зневажливо зазначає, говорячи про українців: “ці люди значно нижчі від нас і повинні бути вдячні Богу, що ми дозволяємо їм бути живими”. А в квітні 1942 року на зібранні заявив: “Правду кажучи, ми тут серед Нерів! (Kallin, 1957, стор. 148-149)”

Насінне Авраамове

“Песовер – вихід з Єгипту”

Згідно з Біблією, говориться про вихід Жидів (“Богом обраних людей”) із Єгипту близько 4,000 років тому. Погляньмо на події, що Біблія описує 2,000 років тому. (Важливість питання не в тому; чи ця подія трапилась взагалі, а в тому, якій частині Біблії вірити.)

Ось як Жиди розмовляють з Ісусом за описом “Нового Завіту” (Йоан, 8:31-33):

31. Рече тоді Ісус до Жидів, що увірували Йому: Коли пробуватимете у слові моєму, справді ви ученики мої будете,

32. і зрозумієте правду, й правда визволить вас.

33. Відказали Йому: Ми насінне Авраамове, й ні в кого не були в неволі ніколи. Як же Ти говориш, що вільні будете?

Тут ми бачимо, як Жиди признаються Ісусу 2,000 років тому, що вони небули нічійми невольниками. З цього виходить, що за останні 4,000 років жиди не були в неволі, і тому Мойсей не міг їх вивести з неволі, яка ніколи не існувала.

Далі в “Старому Завіті” читаємо (1-ша кн. Мойсея, 15:13):

13. І речено було до Авраама: Знаючи

SECTION ONE PAGE 15 THE SUNDAY STAR-LEDGER APRIL 26, 1998

ISRAEL AT 50 A QUESTION OF FAITH

Exodus 13:1 — “Tahaveh spike to Moses and said, ‘Consecrate all the first-born to me . . .’” Orthodox Jews say this means that first-born male sons are to be dedicated to God. In a pidyon haben ceremony, such as the one above, the father pays the other shekels to have the month-old child released from the obligation to perform religious services.

знай, що переселятись буде потомство в землю не свою, і підневолять його, і тіснитимуть його чотириста літ.”

Або Бог Єгови помилився, або Жиди в Новому завіті брехали?! (2-га кн. Мойсея, 12:40-41):

40. Пробування синів Ізрайлевих у Єгипті було чотириста і тридцять год.

41. І сталося по чотирьох стах і тридцять роках, остатнього дня, що вийшла вся потуга Господня з Єгипетської землі.

Якщо хочете дізнатись більше про Мойсея і

вихід жидів з Єгипту дивіться: “The outline of history”, H.G.Wells, p.216-217; “Encyclopaedia Biblica”, Moses and Exodus; “History of Jewish People”, Nathan Ausubel, p.25.

Ці автори доводять, що Мойсея як реальної особи взагалі ніколи не існувало. Також, поза Біблійськими казками, про вихід жидів з Єгипту ніде не згадується. Де ж правда? Кажуть: дві правди = брехня.

*р-т С. Гулак
(продовження буде)*

Скористайтесь нагодою бути найбагатшими !!!

На сьогоднішній день індустрія високорозвинених країн не тільки досягла своєї найвищої точки і стабілізувалась, але й почала гальмувати. Проводити корінну технічну перебудову існуючих технологій виробництва в цих країнах, в даний час, не рентабельно. Це приблизно те саме, що зупинити потяг, який мчить на повній швидкості.

Для країн відсталих із знищеною застарілою економікою, слухний час починати розбудову її на основі найновіших науковотехнологічних досягнень. Конкретно для України: час не бавитись, випрошуючи “хитрі” допомоги різних міжнародних фондів (В газеті “Свобода” від 26 лютого 1999 року, у невеличкій замітці сповіщається, що уряд США надав Україні допомогу 190 млн.ам.дол. у вигляді оплати іноземних порадників, які будуть вчити українців, як їм порядкувати у рідній хаті! Чи то свої спеціалісти задорогі, а чужі дешеві? Чи якась інша причина?). Ми повинні використати чудову нагоду розбудувати економіку країни на наймодернішій технології. Світова корзина різного роду технічних і технологічних найфантастичніших доробок на даний час переповнена, черпай скільки можеш!

Якщо українці хочуть жити заможньо в розвинутій країні, вони повинні опам'ятатись і припинити безоглядне зкуповування, чи позичання старого виробничого непотребу від розвинутих держав! Перестати запроваджувати застарілі технології, навіть, якщо б це і виглядало на теперішній час вигідним. Сьогодні ми, як жодна країна, маємо нагоду, застосовуючи новітню технологію, випередити всіх за рівнем економічного розвитку. Подаємо для прикладу пару цікавих речей з ділянки технології:

Спершу про автомобілі та засоби масової транспортації, без яких майже не обійтись в сучасному житті. Кожен погодиться, що автомобілі, які зараз випускає Україна є технічно відсталі. Навіть двигун внутрішнього спалювання є неекономний по сьогоднішнім міркам. Але ця неекономна економіка тримається в світі за рахунок попередньо побудованих на протязі років заводів та фабрик. Загальна перебудова фабрик для випуску електричних автомобілів взяла б багато років і мільярди доларів – вигоди в тому мало, а багато

затрат, отже економічно неекономно, і мало хто дбає за чисте повітря коли йдеться про товщину власного гаманця.

Україна зараз на унікальному місці, де треба затрачати на розбудівлю заводів в будь-якому випадку. Чому гнатись за двигунами, які забруднюють повітря, коли можна за ті ж кошти або дешевше мати автомобілі які чисті, економічні і тихі. Журнал “Technology Review” пише, **щоякщобхтосьмусив зараз створити автомобіль з нічого, то ніколи б навіть не придумали вживати двигун що спалює бензин.**

Такі винаходи, як легкі пластмасові батареї, потужні електричні двигуни що вміщаються всередині колеса, і загалом новий спосіб перетворення електрики в рух (відомий як “Newman motor/generator”) допомогли електричним автомобілям стати практичними. Чи сподобаються такі автомобілі нафтовим компаніям, це вже інше питання.

В світі комп'ютерів, з кожним роком ростуть потреби на лінії зв'язку (переважно послуги надаються телефонними компаніями) оскільки кожен хоче бути підключеним до всесвітньої мережі – інтернет. Одного часу, великим кроком у збільшенні інформаційної потужності було застосування світлових провідників, в яких світло (не електрика) вживається для передачі сигналів. Нещодавно, був зроблений винахід, що допоможе збільшити інформаційну потужність існуючих світлових кабелів в десятки разів. Це здійснено способом посилення сигналів світлом різних кольорів через один і той же провідник.

Ідея такого накладання сигналів існувала й раніше, але для її втілення потребувалось посилювачі сигналу на лініях зв'язку. Вживати електронічні системи для декодування і закодування кожного кольору окремо, виявилось не вартим вкладених коштів. Але все змінилось коли було віднайдено, що таке посилення всього спектру сигналів можна здійснити оптично за допомогою особливого відрізка світлового провідника, збагаченого на елемент Ербій (Er). Таке посилення не зміщує окремих сигналів і такий особливий провідник досить дешево виробити (див. “Technology Review”, бер.'99, стор. 73).

Присвячується Благословенній Пам'яті

Видатного Українця - Ярослава Оріона!

(Заматеріалами поданими з Австралії рунтатом Тарасом Осадчуком.)

Ярослав Оріон (Роман Драган) народився 13 березня 1907 року в Тустовичах, Бориславського повіту – в Галичині, яка була в час його дитячих років під окупацією Австро-Угорщини. Після закінчення Бориславської гімназії він студіював мови і філософію у Львівському університеті (під окупацією Польщі).

В 1928 році Роман Драган, в час українського культурного відродження (т.зв. “скрипниківщини”), зрікшись польського горожанства, вирушає до Радянської України, де в Харкові починає викладати чужоземні мови. Під час сталінського терору в 1930 році Романа Драгана арештовують і засилають в Алтайський край. З початком Другої світової війни йому вдається втекти і пішки пробратись через Алтайські гори до Індії, а потім через Афганістан, Персію, Ірак і Палестину на волю. Деякий час, навіть, служив у Французському іноземному легіоні. Його знання європейських мов (англійської, французької, німецької) допомогло врятувати своє життя.

В 1945 році Роман Драган переїжджає до табору для переміщених осіб (ДіПі) у Карсфельді, Німеччина, де працює вчителем у середній Українській школі. А в 1949 році емігрує до Австралії і в Батгурському таборі для емігрантів (НПВ) викладає англійську мову, і в українському часописі “Вільна Думка” веде окрему колонку “Лекції англійської мови”, також на протязі довгих років написав десятки статей головно на громадські та культурні теми, писав рецензії на різні мистецькі виставки, тощо. З переїздом до Сіднею, при кінці 50-х років, стає дуже активним у громадському житті, деякий час був головою Української Громади в Сіднеї, яку вважав “символом малої української держави”, що об'єднує всіх українців, незалежно від релігійних чи партійних переконань. Іще на рідних землях належав до Українського Пласту і також був активним пластуном в 1950-их роках.

Як письменник-науковець і знавець філософських наук, користуючись багатомовними літературними джерелами, написав кілька книг на філософсько-релігійні теми. Деякі з них були видані стараннями Об'єднання Українців Рідної Віри в Гамільтоні, Канада, а деякі ще залишились лежати готові до друку, в манускриптах.

Побратим Роман радів проголошенню незалежності України. Він був людиною глибокої віри у Всевишнього – Бога-Творця, до якого молився своєю власною молитвою – безмежної Любові до своєї рідної Землі і народу.

Роман Драган помер 11 лютого 1998 року на 91-му році свого буремного і цікавого життя в Будинку для німечних “Ньюгейвен”, Кройдон (Сідней), де провів останні свої роки. Вічна йому пам'ять!

*Подано невеличкий уривок з книги “На роздоріжжі”
(див.стор.17) – автор Ярослав Оріон.
Цей твір був виданий у 1991 року
в Гамільтоні, Канада,
видавництвом “Українське Відродження”*

1981; вгорі: М.Свищ, Мирослава Свищ,
М.Дяченко, І.Пристах; внизу: С.Спасько,
р-т Т.Осадчук, Роман Драган

“Двері, Двері! Звернім вашу увагу!...”

Християнство сьогодні в неймовірному хаосі і тільки сліпий цього не бачить. Не знайти в ньому ні віри, ні відваги, ні чесности. Гіпокритично горляють проповідники, що церква це фортеця народу. Вони інакше не можуть, бо реверенда не дозволяє. Вони й самі помічають, що церква летить у пропасть. Тут ніякий компроміс для порятунку неможливий, бо історія і Божа еволюція сказала своє слово. Хто має вуха хай слухає. Думаючи людину повинен вразити той знаменний факт, що 50-мільйонна нація в неволі і другої такої в світі нема. Мусять бути якісь причини, не тільки фізичні, але й духові. Бо природа нічого не забуває, ані нічого не прощає.

...Рабський страх загубленої людини прикривається, лицемірством – краще жити брехнею, бо шукати нових доріг небезпечно. А що скажуть друзі й сусіди? А впарі з лицемірством іде бездушний рух за течією, як ті зів'ялі листочки на вітру. Бездушна товпа в церкві нагадує череду овець – жиди стоять, християни клячуть, мусулмани стеляться обличчям до землі. Чи Бог зробив людей вівцями? В завороженій церковній атмосфері нема виходу з примітивної дервішівської атмосфери на чисте повітря, де надхнення і щирі молитовність сама природа нашіптує.

Християнські ідоли замикають нас в тюрму пісної вегетації, в якій лицемірство і брехня перед другими і перед самими собою необхідні. Є такі, які практикують церковщину з глибокою вірою, але сліпа віра й переконання це дві різні речі.

Ми втопились в чужому морі легендарної магії, яку сьогодні навіть називають “героїчним християнством”. В світі панує ментальність двох жидів, Ісуса і Маркса. Був ще й третій, але він губиться в далеких легендарних димах. А український нарід, один із найстарших у світі, з покаліченою душею і приглушеною психікою християнських лицемірів, середньовіччя для нас існує ще й сьогодні. І світ наш малесенький, як перед Галілеєм, бо тільки довкруги церкви. Нікому й на думку не прийде ставити якийсь питання до “загально прийнятої” віри. Здорова людина думкою лине поза простір і час, до іншого світу, інших вимірів, бо на те дана нам думка, щоб в тому напрямі виростала людина. Людська цивілізація, з нами чи без нас, еволюціонує і бурунами йде вперед (бо того вимагають закони природи), через катастрофи й конфлікти, і з християнства залишилось тільки багато

нескоординованих фрагментів, які вже ніколи не будуть скоординовані, не дивлячись на всякі евкуменні і Світові Ради Церков.

На наші вимоги духовники кричать: “Чекаймо! Поживемо, побачимо!” Ось ми вже тисячу років чекаємо і куди ми зайшли? А тим часом політикуємо, бенкетуємо, пікнікуємо, ходимо на прощу, відправляємо панахиди, будуємо церкви і співаємо:

Вітай нам, Христе, пресвятий,
В житті єдина осолодо.

Єдине світло серед тьми...

Під хрест, під хрест упадем всі,
На нім рознімся для спасіння!

Ця пісня була надрукована в визвольній газеті “Шлях Перемоги” Ч.17, 1975. І на хресті розпинатись нема потреби, бо ми вже давно розп'яті. Посилати нас на хрест, замість до будівництва рідної незнищеної ідентичності може тільки божевільна людина.

Рабський комплекс держиться нас, як важка хвороба й почуття меншевартості перед чужою й недоречною вірою, це наше прокляття. Тип людини-раба це безхребетність, угодовство, яничарство, лицемірство, зрада, страх і жорстокість до рідної справи. Пригляньмося до себе самих у дзеркало – що ми там знайдемо. Християнська традиційна і догматична смиренність вбила в нас героїчну поставу супроти життя і майбутнього. М. Бердяєв писав: “Християнська смиренність використовувалась для заперечення людської гідності, для вимоги покори всьому соціальному злу”. І тут Бердяєв не помилився. Може тому й придумали деякі безнадійні християни “героїчне християнство”, яке ніяк не сходиться з християнською смиренністю, щоб його віджити. Але тут вони показали своє незнання того, в що вірять. Бо їхня “героїчність” суперечить усій християнській науці.

1000 років духової неволі наложили на нас кайдани християнської традиції, пов'язаної з важким духовим застоєм. Мати затемнену голову якимись байочками й не бачити світу – це наша традиція.

“Двері, Двері! Звернім нашу увагу!” – так співаємо в церкві. Що ж це означає? Перші християни співали ці слова, щоб через двері їхнього храму не пробрались якісь вороги. І сьогодні те саме думають наші духовники. Вони остерігають нас, щоб через двері церкви не пробрались вільнодумні струї, бо вони розвалили б церкву. Бо християнство це

“наше”, а вільнодумні течії це “чуже”. Але в історії людської цивілізації бачимо, що тільки критичні уми будують світ і майбутнє.

Боротьбу за церковний обряд, або за інтерпретацію християнських догм, ведуть люди, які не мають ідентичности. Жива людина пов'язана зі своїм суспільством і його проблемам і тою дорогою перевіряє й утверджує свою віру. Християнство збудоване на приватному “спасінні” одиниць, але його загибель змушує духовенство пов'язувати християнську віру з патріотизмом. Навіть у війні християнство стає по стороні воюючих, парадоксально, по одній і по другій стороні. В.Отт у книжці “Акули і Малі Риби” каже: “Церква, яка вчить, що не вільно вбивати, але посилає полевого духовника на війну і навіть благословить зброю, церква, яка просить Бога, щоби поміг виграти бій і закликає зняти шолом для молитви - з такої церкви можна тільки сміятись”.

*З книги “На Роздоріжжі” Ярослава Оріона (стор. 196)
(продовження в наступному числі)*

Піп і Іван

*Зустрів поп свого Івана:
Здоров Іване! Як живеш?
Чому ніколи ти, Іване,
На панахиду не даєш?*

*Твій батько вмер,
Деся там у пеклі, а тобі й байдуже!
Шкодуєш дати “двадцятку”,
А батько мучиться дуже!*

*От коли я помолюся,
Пред Богом поклонюся,
Він візьме батька до раю,
Бо я добре про те знаю.*

*Іван знав, що то обман,
Ніби в пеклі батько там.
Покійний тато чесно жив,
Тому він пекла не заслужив.*

*Іван спокійно попу сказав:
Молися отче за себе сам!
Коли ти вмиєш,
Напевно, будеш там,*

*Де всі ледащо і злодії,
Усі убивці й чародії.
Таких до пекла направляють,
Що чесних людей, обкрадають,*

*Кажуть, що все від Бога,
Таким до пекла дорога.*

*15 грудня 1997р.
Михайло П. Боровик*

В гостинній хаті Ніни Колосовської
(Н.Пивовар, Н.Колосовська, М.Колосовська, дух. В.Гайдайчук,
Н.Гайдайчук, р-т С.Гулак, Світовид Гулак, р-м Л.Драпіко)

Біля святині громади ім.Лесі Українки в Канаді
(дух. В.Гайдайчук, р-м Л.Драпіко, р-т С.Гулак)

В гостях у побратима М.Боровика (р-м Л.Драпіко,
дух. В.Гайдайчук, р-т С.Гулак, п-б М.Боровик)

Мага Віра (21:20-21)

20. КОРІНЬ П'Є СОКИ ЗЕМЛІ НАЙКРАЩІ. І пагіння, пнучись до неба, живиться проміннями сонця найкращими. Ми живимося плодами землі і неба найкращими. Живімо, щоб найкраще постійно покращувати! Як це робити?

Щоб розум наш розумнішав, свідомо поневолюймо гнів, злість, лінивість: поневолюймо те, що ослаблює розум наш. Розгнівана людина неспроможна глибоко мислити. Глибоке мислення нам потрібне, щоб ми могли постійно самі свою віру вдосконалювати. Віра – це дерево, яке росте, розвивається, поглиблює коріння, пускає нові парості.

Віру свою покращуючи, ми самі себе покращуємо, самі своє життя краще впорядковуємо. Є тепер між нашими волхвами нове божественне віровчення – їхніми устами говорить Бог. Волхви кажуть, тепер в Україні (Русі) утверджується віра в безособового Бога. Бог – це Світло, Любов, Розум, Правда. Не треба Бога уособлювати в ідолі – в іконі, даючи образ (ідолозування). Бога, який нам дає життя, ніхто не бачив, та ми віримо, що є на світі Т्रєдиність – є Сила (Дух), з якої народжені божества, ім'я їм – Він і Вона. З Сили (Духа) – з проміння Дателя Буття походять Чоловічий рід і Жіночий рід. Два роди залюблені в себе тому, що вони народжені Любов'ю – з любови походить любов, Датель Буття – це Любов.

21. Є МІЖ ВОЛХБАМИ ВІРОВЧЕННЯ: в Україні (Русі) сталося зачаття правильного шляху Людства. Український шлях милий для всіх людей на землі – прав український шлях дає можливість кожному народові мати свою віру. Ніякий народ ніякому народові не повинен свою віру накидати. Віра – це воля і хто проти волі, той проти Бога!

Рим і Константинополь бояться, щоб народи, які вони при допомозі віри Христової тримають у неволі, не пробудилися вільними мислями віри України (Русі). Рим і Константинополь говорять зневажливі байки про нас, вони стараються нашу віру заплямити, принизити, о, поганці вони – нечестиві ідолопоклонники Саваотові! Вони волю звать бесом!

Ми, внуки Дажбожі, ми і тільки ми є учителями життя свого! Ми не дозволимо, щоб чужі учителі наш розум на чужі шляхи спрямовували, роблячи нас блудними синами-поклонниками ідола Саваота. Опікуймося самі собою, рідна віра – воля життя нашого, рідна віра – найкоротша дорога до Бога. У рідній вірі немає чужих посередників. Слава Дажбогові!

Лев Силенко

Вшанування Пам'яті

Відійшов до Царства Духу Предків Рідних

достойний рунтато

Святослав Мельник

у жовтні 10998 року Дажбожого

Народжений в селі Горнашівка,
Хмельницького району. Був похований за
обрядом РУНВіри.

На 59-му році життя
відійшла до Царства Духу Предків Рідних

достойна посестра

Орислава Ружилю

15-го грудня 10998 року Дажбожого
м.Надвірна, Івано-Франківської обл.

Дружина побратима Святомира Ружилю.
Була похована за обрядом РУНВіри.

Дякуємо за пожертву на Коляду

В. Богун	\$50
І. Гошовська	\$50
С. Гулак	\$50
Л. Драпіко	\$50
В. Ігнатович	\$5
Г. Кияшко	\$20
П. Коваль	\$50
род. Король	\$50
Л. Лозова	\$50

**Бажаємо доброго
здоров'я всім
жертводавцям!**

Т. Осадчук	\$100
М. Рубан	\$20
М. Сахно	\$100
род. Свириденко	\$50
М. Скорина	\$20
Л. Фенько	\$155
род. Черепаха	\$20

Видання РУНВіри:

1. Мага Віра
2. Святе Вчення
3. Бог і Релігія
4. Переоцінка Духовної Вартости
5. Священна Книга Обрядів
6. Навчання, Пісня, Молитви
7. Who Is Spriritual Teacher Lev Sylenko
8. Мага Врата
9. Листи Ора - переклад Довгича

Контакти РУНВіри:

Рунтато Святослав Гулак
(голова Ради Довіриених ст. "Оріяна")
тел: (908) 647-1215
Р.к.Вох 60
Gillette, NJ 07933 USA

Рунтато Боголюб Свириденко
(голова ОСІДУ в США)
тел: (203) 929-6040
Р.к.Вох 2064
Huntington, CT 06484 USA

Рунтато Богдан Островський
(голова ОСІД в УКРАЇНІ)
тел: (044) 229-2415
Київ УКРАЇНА

Духовник Володар Гайдайчук
(голова громади "ім. Лесі Українки")
тел: (416) 622-4809
Etobicoke, knt M9C248
CANADA

Рунтато Тарас Осадчук
тел: 011 612 (49) 408-592
66 Rodgers St.
Carrington, NSW2294 AUSTRALIA

Головний редактор:

Горислав Рубан

Редакційне товариство:

Л. Драпіко Б. Островський
С. Гулак Б. Свириденко
Л. Фенько В. Богун
Л. Лозова

Звертайтеся до редакції на адресу:

"Самобутня Україна-Русь"

Р.к.Вох 60

Gillette, NJ 07933 USA

Тел/Факс: **(908) 647-1215**

eMail: **marko@dppl.com**

www.runvira.org

Думки авторів статей можуть
не збігатися з точкою зору редакції
або ОСІДУ РУНВіри.

Редакція застерігає право
скорочувати матеріали без згоди
авторів.